

1

‘Barbara, heb jij soms iets aan je ogen?’ Louis Kan leunde achterover en strekte lui zijn armen boven zijn hoofd.

‘Niet dat ik weet,’ mompelde Barbara, terwijl ze haar blik strak op haar beeldscherm gericht hield. Haar vingertoppen gingen razendsnel over het toetsenbord. ‘Hoezo?’

‘Je kruipt zowat met je neus tegen je beeldscherm aan. Kun je het niet zo goed zien?’

Ze zuchtte en liet haar handen licht op het toetsenbord rusten. ‘Misschien moet ik inderdaad eens aan een leesbril gaan denken.’

‘Misschien wel. Eh... heb je het erg druk? Ik heb een klus die ik eigenlijk heel graag...’

Ze keek snel op. Daar ging het hem dus om: hij wilde dat ze iets voor hem deed. Enigszins geïrriteerd schudde ze haar hoofd. ‘Kan het wachten?’

‘Eigenlijk niet, want ik ga morgen al met vakantie en ik had het graag...’

‘Sorry Louis.’ Ze verplaatste haar aandacht weer naar het beeldscherm. ‘Ik moet dit echt even afmaken.’

‘Oké. Dan vraag ik het wel aan iemand anders,’ zei hij wat verongelijkt.

Gewoonlijk zou Barbara op dit moment zuchtend haar computer in de steek laten en met onderdrukke nieuwsgierigheid vragen wat hij van haar wilde. De

bedoelingen van haar collega waren wat dat betreft zo helder als glas; in de korte tijd dat ze in hetzelfde team bij de Amsterdamse politie werkten hadden ze elkaar al snel goed leren kennen en ze wisten precies hoe ze elkaar moesten bespelen. Zo had Louis er een handje van om handig gebruik te maken van een bepaalde vorm van rivaliteit tussen Barbara en Laura. Gewoonlijk liet een reactie van Barbara dan niet lang op zich wachten maar deze keer bleef ze naar het computerscherm kijken, haar wenkbrauwen gefronst in concentratie.

‘Wat kijk je serieus, zeg!’ Hij probeerde het nog eens, nu met een klein lachje.

‘Wie kijkt er serieus?’ Laura Weezel, die net binnenkwam en kennelijk zijn laatste woorden had gehoord, zette haar tas op het bureau tegenover dat van Barbara en ging in één adem verder: ‘Goeiemorgen! Sorry dat ik laat ben! Louis, wie kijkt er volgens jou zo serieus op de vroege ochtend?’ Haar wenkbrauwen schoten plagend omhoog. ‘Je hebt het toch niet over Barbara?’

‘Er is zeker iets mis met haar,’ beaamde Louis, blij dat hij enige bijval kreeg. ‘Volgens mij heeft ze vanochtend nog geen koffie gehad.’

Barbara hief haar hoofd op en keek hem over de rand van het beeldscherm aan. ‘Ik hoop niet dat je bedoelt dat ik niet kan functioneren zonder koffie, want dan heb je het toch echt mis, Loetje. Maar om heel eerlijk te zijn, ik heb al twee koppen koffie op, plus een degelijk ontbijt.’

‘De wonderen zijn de wereld niet uit,’ was het commentaar van Geesje Timmerman, achter Laura opduikend. Ze had een kartonnen tray met bekers met koffie in één hand, een volle plastic tas in de andere en een stapeltje opgevouwen kranten onder haar arm. ‘Ik heb koffie meegenomen van die nieuwe zaak om de hoek,’ kondigde ze opgewekt aan, ogenschijnlijk uit het niets een zak van met vetvlekken doordrenkt bruin papier tevoorschijn halend. Zo goed en zo kwaad als dat ging, deponeerde ze alles op het bureau dat het dichtst bij de deur was. Toevallig was dat van Louis, die met afgrijzen naar de vetvlekken keek.

‘Donuts,’ voegde Geesje er opgewekt aan toe. ‘Ik dacht dat we die ook meteen maar eens moesten proberen.’

‘Barbara heeft ons net laten weten dat ze al ontbeten heeft,’ zei Louis een beetje geniepig. ‘Dus voor haar geen donuts.’

‘Doe niet zo kinderachtig, zeg!’ Boris Dudink kwam wat geagiteerd binnenlopen, een stapeltje papieren tegen zijn borst drukkend. Kennelijk was hij al eerder aangekomen, want hij had zijn stropdas al losgetrokken en er stond een leeg koffiebekertje op zijn bureau met ernaast een half opgegeten krentenbol.

‘Je gaat me toch...